

Ze života farnosti

Předvánočním **úklidem** zvelebili náš dům Páně ochotní farníci v sobotu 16. prosince.

Vánoční **cukroví** pro potřebné rodiny s dětmi a osamělé lidi zorganizovala farní charita o 3. adventní neděli 17. prosince. Děkujeme všem dárcům i těm, kteří pomohli s roznášením balíčků.

Díky skautům si mnozí z nás mohli doma na Štědrý den rozsvítit **betlémské světlo**, které je již tradičně ze Svaté země dopravováno do Evropy.

Poděkování také patří dětem za zpestření dětské mše svaté **koledami**, které zazněly v kostele na Štědrý den, a chrámovému sboru, který zpíval na půlnoční mši svaté.

Ve dnech 25. 12. a 1. 1. byl otevřený kostel **k návštěvám betléma**; ve stejných dnech byl betlém přístupný i v Arše.

Na školné pro naše **adoptované děti v Indii** jsme namalovali a prodali vánoční pohlednice s výtěžkem celkem 25 032 Kč. V kostele i v Arše na nástěnce je možno si přečíst dopisy od těchto dětí doplněné o jejich fotografie a obrázky od nich.

V době od 2. do 14. ledna 2007 pořádala Česká katolická charita **Tříkrálovou sbírku**. Bylo třeba jak koledníků, dospělých i dětí, tak štedrých dárců. V bystrcké farnosti se

vybralo: v Bystrci (49 416 Kč), v Kníničkách (15 480 Kč), v Rozdrojovicích (19 423 Kč).

V naší farnosti se letos 25. února uskutečnila ještě sbírka „**Halář sv. Petra**“. Vybralo se při ní 52 717 Kč.

V rámci **Týdne modliteb za jednotu křesťanů** jsme se mohli zúčastnit modlitebního večera v Arše, který pořádala Evangelická církev metodistická 22. ledna 2007.

Ve středu 31. ledna se v Arše slavila **mše svatá pro skauty**, skautky, světlušky, vlčata, i jejich příznivce.

Ikony a **výrobky z chráněné dílny** centra Eikón ze Sdružení podané ruce jsme měli možnost si koupit v předsíni kostela v neděli 4. března. Bylo to na podporu tohoto sdružení, které se věnuje drogově závislým mladým lidem, kteří v chráněných dílnách pracují.

Postní duchovní obnova pro mládež a biřmovance proběhla letos na bystrcké faře v počtu 14 lidí o víkendu 16. – 18.3.2007.

Až do svatodušních svátků stále ještě probíhá **příprava na biřmování**, kterou vede ve dvou skupinách otec Pavel Fatěna.

Ke konci postní doby proběhlo **společné setkání křesťanů v Arše** - v pondělí 2. dubna. Pořádala ho Evangelická církev metodistická. Měli jsme možnost se zamyslet nad biblickým textem, společně se modlit a uvažovat o pústu.

Na věky chci zpívat o
Hospodinových milostech,
po všechna pokolení hlásat
svými ústy
tvou věrnost.

Setkání

Bystrc, Velikonoce 2007

Řekl jsi totiž: "Navěky je
založena milost." Na nebi jsi
upevnil svou věrnost.

Nebesa ti, Hospodine,
vzdávají za tvůj div chválu,
shromáždění svatých velebí
tvou věrnost.

Vždyť kdo v oblacích
se může Hospodinu rovnat?

Kdo z Božích synů
se podobá Hospodinu?

Žalm 89

Navěky chci zpívat o Hospodinových milostech.

Tento citát z 89. žalmu uváděl oznámení o tom, že Mons. Ing. Bedřich Provazník byl „naším Pánem povolán k nebeské liturgii“. Mnozí z nás jsme otce Bedřicha znali ještě v dobách, kdy jsme o jeho kněžství nevěděli, jenom někteří možná cosi tušili. Byl jedním z bystrckých farníků. S radostí jsme pak přijali, když mohl vystoupit z ilegality a veřejně sloužit jako kněz v blízkých Ostrovačicích. Mše svatá, při které jsme v kostele sv. Tomáše 10. února

děkovali za jeho život, byla spíš než smutným loučením už jistým předznamenáním oné „nebeské liturgie“.

Paní Helena Malášková byla dlouholetou blízkou spolupracovnicí otce Bedřicha. Požádali jsme ji, aby nám jeho jedinečnou životní cestu trochu přiblížila.

Otec Bedřich se narodil v roce 1936 v Tisovcích na Slovensku.

Víš, Helenko, něco o tom, jak se tam jejich rodina ocitla?

Jako válečný invalida z první světové války získal Bedřichův tatínek místo u Vojenského zastupitelského úřadu na Slovensku, a to je důvodem, že Béd'a i jeho bratr František mají místo narození právě tam. Po vzniku Slov. státu se rodina vrátila zpět na Moravu. Zakotvili v Brně Králově Poli.

Ovlivnila rodina Béd'ovo životní směřování?

Rodina Provazníků byla vzácně věrná všem křesťanským zásadám, aktivní ve farnosti i ve službě často perzekvovaným kněžím. Tatínek byl klidný, vyrovnaný povahy, maminka byla velmi energická a nebála se na veřejnosti i před státními činiteli hájit práva křesťanů.

Béd'a vzpomínal, že povolání ke kněžství cítil ve svém srdci snad již od raného dětství. Miloval církev a vždy byl ochoten sloužit tam, kde ho bylo právě potřeba. V Králově Poli

Jak se často stává ve Starém zákoně, žalmista přidružuje k této radikální slabosti hřích: v nás je konečnost, ale také vina; kvůli tomu se zdá, že na naši existenci doléhá také hněv a soud Páně: "Pro tvůj hněv spějeme k svému konci, zděšení tvým rozhořčením. Před sebe si kladeš naše nepravosti ... pro tvůj hněv naše dny pomíjejí" (Ž 89, 7-9).

4. Za svítání nového dne nás liturgie chval burcuje tímto žalmem z našich iluzí a z naší pýchy. Lidský život je omezený - "počet našich let je sedmdesát roků, jsme-li při síle, pak osmdesát" - tvrdí modlíci se člověk. Kromě toho, běh hodin, dní a měsíců je rytmicky doprovázen "námahou a bolestí" (srov. v. 10) a sama léta se jeví jako "vzdech" (srov. v. 9).

A tu je tedy velká lekce: Pán nás učí "počítat naše dny", neboť přijmeme-li je se zdravým realizmem, "získáme moudrost srdce" (v 12). Avšak modlíci se člověk prosí Boha o něco víc, "aby jeho milost podporovala a rozradostňovala naše dny, i když jsou tak křehké a poznamenané zkouškou. Kéž nám dává vychutnávat naději, i když se zdá, že vlna času nás strhává pryč." Pouze milost Pána může dát našim každodenním skutkům trvalost a věčnost: "Buď s námi vlídnost Panovníka, našeho Boha, upevni nám dílo našich rukou, díla našich rukou učiní pevná" (v. 17).

Modlitbou prosíme Boha, aby odlesk věčnosti pronikl naším krátkým životem a naším konáním. Bude-li v nás přítomna božská milost, bude nad plynutím našich dnů zářit světlo, ubohost se stane slávou,

co se zdá být beze smyslu, získá význam.

5. Uzavřeme svou úvahu nad 89. žalmem tím, že přenecháme slovo starobylé křesťanské tradici, jež komentuje žaltář a má v pozadí oslavenou postavu Krista. Tak nám podle křesťanského spisovatele Origena, v jeho "Traktátu o žalmech", který se nám uchoval v latinském překladu sv. Jeronýma, Kristovo vzkříšení dává možnost, kterou zahlédl žalmista, "radovat se a plesat po všechny své dny" (srov. v. 14). A to proto, že Kristova Velikonoční oběť je pramenem našeho života po smrti: "Potom, když jsme se radovali ze vzkříšení našeho Pána, skrze něhož, jak věříme, jsme už byli vykoupeni, vstaneme jednoho dne i my, nyní, trávíce v radosti dny, jež nám zbývají z našeho života, jásáme kvůli této důvěře a chválíme hymny a duchovními zpěvy Boha, skrze Ježíše Krista, našeho Pána (Origenes - Gerolamo, 74 omelie sul libro dei Salmi, Milano 1993, s. 652).

přeložil Josef Koláček SJ

Z vody a z Ducha svatého se narodili:

10.12.2006	Barbora Marie Borská
17.12.2006	Milan František Havlík
21.1.2007	Daniela Veronika Černá
18.2.2007	Marek Pavel Vizner
18.2.2007	František Jiří Benda
18.2.2007	Šimon František Hřebíček

42 % na 64 %). Synodou není ještě stavba hotová, ale položila základy ke stavbě, tj. k duchovní a pastorační obnově místní církve.

Dopolední blok přednášek obsahoval ještě pět několikaminutových diskuzních příspěvků, např. o Informačním kontaktním centru Petrov, Manželských setkáních a Společenství chlapů, o Moravskoslezské křesťanské akademii nebo připravovaném Setkání mládeže v Táboře-Klokotech.

Na diecézní konferenci v Lísku se vytvořila milá atmosféra nejen díky humoru moderátorů, ale jistě i přítomností každého účastníka konference.

Eva Nosková,
pastorační asistentka

Bud' s námi vlídnost Pána

*Promluva Jana Pavla II na Žalm- 89
při generální audienci v březnu 2003*

1. Verše, jež nyní zaznívaly v našich uších a v našich srdcích, tvoří sapienciální meditaci, která má však ráz naléhavé prosby. Člověk modlí se 89. žalm klade totiž do ohniska své modlitby jedno z nejvíce prozkoumávaných témat filozofie, nejvíce opěvovaných poezií a nejvíce pocítovaných zkušeností lidstva všech dob a všech zemí naší zeměkoule: lidskou pomíjivost a uplývání času.

Myslíme na určité nezapomenutelné stránky knihy Job, na kterých vystupuje naše křehkost. My jsme totiž jako ten, "kdo přebývá v hliněných domech a svým základem tkví v prachu, který se drolí před červotočem! Než se setká ráno s večerem, už budou rozdraceni, nežli si to uvědomí, navždy zhynou" (Job 4, 19-20). Náš život na zemi je "jako stín" (srov. Job 8, 9). A opět Job vyznává: "Mé dny byly rychlejší než spěšný posel, uprchly a neužily dobra, prolétly jak rákosové čluny, jako orel na kořist se vrhající" (Job 9, 25-26).

2. Žalmista s jistou naléhavostí staví na počátku svého zpěvu, jenž je podobný elegii (srov. Ž 89, 2-6) věčnost Boha proti prchavému času člověka. Říká výslovně: "Tisíc let je ve tvých očích jako včerejšek, jenž minul, jako jedna noční hlídka" (v. 4).

Následkem dědičného hříchu se člověk na Boží příkaz vrací do prachu, z něhož byl vzat, jak to již tvrdí vyprávění knihy Genesis: "Prach jsi a v prach se navrátíš" (3, 19; srov. 2, 7). Stvořitel, který vytváří lidskou bytost v celé její krásě a složitosti, také "člověka obrací v prach" (Ž 89, 3). A "prach" je v biblické řeči také symbolickým výrazem smrti, podsvětí a hrobového ticha.

3. V této prosbě je silný smysl pro lidskou omezenost. Naše existence má křehkost trávy, jež vyraší za úsvitu; ihned větří zvonění kosa, která z ní vytvoří hromadu sena. Velmi rychle nastoupí po ranní svěžesti vyprahlost smrti (srov. vv. 5-6; srov. Iz 40, 6-7; Job 14, 1-2; Ž 102, 14-16).

jako ministrant, ale i začínající varhaník. Zpíval chorál nejprve u sv. Tomáše, potom se samostatnou scholou při katedrále. Sloužil jako varhaník, často dojížděl hrát do zapadlých venkovských farností, kde bylo třeba, zvláště o významných svátcích.

Víš něco o jeho školních letech?

Studovat začal na Biskupském gymnáziu. Zažil tam něco, na co nikdy nezapomněl. Když jednoho dubnového rána roku 1950 přicházel ke škole, viděl, jak jeho milované profesory-jezuity odváděli policisté do zelených antonů. Tato událost ho hluboce zasáhla. Děti byly rozpuštěny do škol podle bydliště, Bedřich na devítiletku na Slovanském náměstí, odkud pak přešel na Francouzské gymnázium.

Jeho výrazně křesťanská orientace byla příčinou, že nemohl studovat žádný humanitní obor, a proto se rozhodl pro stavební fakultu VUT. Jako stavební inženýr pracoval u Pozemních staveb, později ve Výzkumném a vývojovém ústavu průmyslového stavitelství.

Po celou dobu studií i zaměstnání intenzivně a paralelně studoval teologii pod vedením vzácných a odvážných kněží, bývalých profesorů teologie.

A odkdy byl Bedřich knězem?

V roce 1968 se mu naskytla možnost přijmout kněžské svěcení.

Stalo se tak 6. února. Ovšem dále vykonával své povolání inženýra. Kromě toho po nocích a o víkendech sloužil malým společenstvím a formaci kněží.

Kdy jste se vlastně seznámili?

Byl mně představen v roce 1968 jako kněz umlčené církve. Spolupracovali jsme na formaci malých modlitebních společenství. Postupně jsem přebírala službu řidičky a snad trochu jakoby sekretářky. Svoji službu v umlčené církvi realizoval otec Bedřich prakticky na celém území tehdejší republiky, od Šumavy k Tatrám. Byla to nezapomenutelně krásná setkání, povzbuzování ve víře a hledání cest realizace kněžství spojeného s profánním zaměstnáním.

A takto jsme Bědu poznali, když se na sklonku 70. let s bratrem a tatínkem přestěhovali do Bystřce. I zde se aktivně zapojil do života farnosti jako varhaník, při formaci modlitebních společenství, uvedení v život svatodušní novény. Zúčastnil se práce ve farní radě.

Ano, bylo to tak. A ta zmiňovaná farní rada už znamená, že jsme dospěli až do roku 1990. V tomto roce se také naše mateřské modlitební společenství stalo zakládající buňkou české větve komunity Emmanuel, která byla Bedřichovi opravdovou rodinou.

Kdy vystoupil otec Bedřich z "ilegality"?

V říjnu 1992 ukončil povolání inženýra a byl začleněn do struktur oficiální církve jako farář v Ostrovačicích a Veverských Knínicích. Zde působil až do své smrti 4. února 2007.

Jak dlouho věděl, že je vážně nemocný?

O nepříznivé diagnóze se dozvěděl na sklonku léta 2004. O vánocích 2004 se podrobil operaci a postupně přibývala speciální onkologická léčba. Přitom ale stále plně sloužil ve farnosti i v Komunitě. Účastnil se i zahraničních cest.

K vážné krizi došlo 4. října 2006. Tehdy ještě dopoledne přednášel seniorům na faře o osobnostech diecéze v rámci přípravy na rok diecéze a vzápětí upadl do těžkého septického stavu. S menšími úlevami pak zůstal už jako ležící a od 25. prosince už nebyl schopen opustit lůžko.

Bedřicha jsme znali jako člověka širokého srdce a dětsky bezelstné duše.

Ano, právě takový byl. A byl vždycky přívětivý a dobře naladěný. V Komunitě mu říkali "pochodující pozitivní pohled". Přátelé, kteří spolu s ním doprovázeli mládež na setkání se svatým Otcem do Paříže, vzpomínají, že když jednou padali únavou z vedra a organizačních zmatků a s konzervou v ruce hledali místo k spočinutí, uviděli v trávě

Bědu. Když uviděl on je, rozpřáhl náruč a se svým typickým úsměvem je zval: "Přátelé, to je úžasné, oběd na břehu Seiny."

A byl také velmi pokorný. Tato vlastnost se plně projevila v jeho nemoci. Umírání je náročný úsek života. Je obtížné. A každý i kněz prochází fázemi zápasu s Božím nepřítelem. O víru, o odpuštění, ale i přijetí smíření se smrtí.

Bedřich přijímal stupňující se obtíže s nesmírnou trpělivostí. Vždy bral ohled na druhé. Ani jednou jsme ho neslyšeli si postesknout či naříkat. Zemřel 4. února, v neděli odpoledne, bezprostředně poté, co při mši svaté, kterou u jeho lůžka sloužil jeho bratr František, přijal kapku Kristovy krve jako pokrm na Cestu.

Děkujeme Helence za rozhovor a Pánu Bohu za to, že jsme se v naší farnosti mohli setkat s tak vzácným člověkem.

jš

V naději společenství Božího lidu se s námi rozloučili:

6.1.2007	Ludmila Kulajtová
15.1.2007	Ludmila Keprtová
20.1.2007	Ludmila Smrčková
8.2.2007	Květuše Řiháčková
23.2.2007	Alois Vlasák

Konference Diecéze – živý organismus?

Ve dnech 15. – 17. března 2007 se konala v Lísku u Bystrice nad Pernštejnem diecézní konference s názvem Diecéze – živý organismus? Podobná konference na téma farnosti se zde konala již předloni. Minulý rok jsme se mohli zúčastnit jednodenní konference Farnost jako dům s otevřenými dveřmi, která se uskutečnila v Brně na Biskupském gymnáziu. Po celé tři dny letošní diecézní konference probíhaly přednášky s následnými dotazy na přednášející, krátké referáty nebo příspěvky účastníků konference. V pátek byl také čas vyměřen práci ve skupinách, která byla večer zakončena moderovanou panelovou diskuzí. Nezapomnělo se ani na sloužení mše svaté.

Na konferenci jsem se zúčastnila pouze pátečního dopoledne a vyslechla dvě erudované přednášky. První byla od D. PhDr. Jindřicha Zdíka Zdeňka Charouze, OPraem, Th.D. s názvem *Několik inspirativních zastavení na cestě brněnské diecéze*. Přednáška nám ukázala několik pohledů do dějin naší diecéze od jejího zřízení císařovnou Marií Terezií, přehledem sídelních biskupů (zde se přednášející déle zastavil u kontroverzního biskupa Huyna) a

dotkla se některých dalších osobností, řádů a výchovy kněží. Poznání svých kořenů nás vede k lepšímu pochopení současného dění i budoucnosti.

Druhým přednášejícím byl Mons. JCDr. Juraj Kamas, Ph.D. Název jeho přednášky zněl: *Synoda v košické arcidiecézi – zkušenost a inspirace*. Dozvěděli jsme se, že cílem synody v diecézi je obnova místní církve. Otec Kamas nám představil dlouhou cestu od přípravných komisí, přes katecheze a konzultace ve farnostech, děkanátní setkání a konzultace, až po bezprostřední přípravu na slavení synody – definitivní stanovení otázek, jejichž podkladem byl text *Instrumentum laboris*. V košické arcidiecézi se diskutovalo 35 témat (což bylo po zkušenostech mnoho); bylo ustanoveno 9 odborných komisí; vytvořena biskupem přípravná pracovní skupina o 12 lidech a mnoho dalších věcí. Aktuální synoda sestávala z otevření synody (v katedrále), ze zasedání (hlasování, autorizace dekretů, vyhlášení) a ze závěru synody (rovněž v katedrále).

Schéma složení členů synody bylo následující: kněží z úřadu – 26 %, volení kněží – 24 %, řeholníci – 7 %, volení laici – 37 %, jmenovaní laici – 6 %, které dohromady tvořilo 120 účastníků. Závěrem lze říci, že výsledkem synody byl dialog a důraz na větší poslání laiků v církvi (téměř polovina farností zaslala odpovědi, zvýšila se četnost pastoračních rad ze